తన జీవితం వైపు

మళ్ళీ ఆవులింత...

నోటికి ఎడమ చేయి అడ్డం ఉంచుకుని ఆవులించింది వల్లి... పుష్పవల్లి. కళ్ళు మూసుకుపోతున్నాయి.

ఎదురుగా గోడ గడియారం పన్నెండున్నర చూపిస్తున్నది. మరో అరగంట గడిస్తే కానీ కుర్చీలో నుంచి లేచేందుకు వీలులేదు. ఆమె ఎదురుగా బల్ల మీద నిండా పరుచుకున్న బారెడు సైజు పుస్తకం. దాన్నిండా రూళ్ళు ... గడులు... వాటినిండా అంకెలు, కొండవీటి చేంతాళ్ళ లాగా, కాళ్ళజెర్రుల గుంపులులాగా, వానపాముల్లాగా చూస్తుంటే ఒళ్ళు జలదరిస్తోంది.

అడుగో, సుబ్బారాయుడి సీటు ముందు స్టూలుమీద కూర్చుని వాడు ఇందాకటినుంచీ ఇటే చూస్తున్నాడు. లావుపాటి కళ్ళద్దాలూ, కారు నలుపు శరీర వర్ణానికి తోడు ముదురు పసుపురంగు చొక్కా, సగం సగంగా నెరసిన జుట్టూ – దయ్యపు కళ్ళ వెధవ! వాడి చూపులు పరమ వెకిలిగా ...ఆకలిగా ...నీచంగా... అన్నిటికీ మించి పెంట కలరు జీన్స్ ప్యాంటూ – వాడికి తగినట్టే.

ప్యూను వచ్చి, 'అయ్యగారు....!" అని మాత్రం అన్నాడు. అంటే అయ్యగారు పిలుస్తున్నారని అర్థం.

ఆమె లేచి నడుం కలుక్కుమనగా మౌనంగా బాధ భరించింది. తర్వాత, తేరుకుని కొంగు మెడచుట్టూ చుట్టుకుని నడిచివెళ్ళి ఆఫీసరు గదిముందు స్ప్రింగ్ డోరునెట్టింది. అనుకున్నట్టుగానే ఆఫీసరు ఒంటరిగా లేడు. ఎవరో పరాయివాడు కూడా కూర్చుని ఉన్నాడు

వెళ్ళగానే తలెత్తి చూసి. "ఏం? ఇంకా కాలేదా" అని అడిగాడు.

"అవుతుంది. అవుతున్నది!" అన్నదామె బలహీనంగా.

"ఇవాళ టపాలో వెళ్ళాలి. స్పీడప్ చేయాలి. ఊc! "అన్నాడాయన. మధ్యవయస్సు దాటినవాడే. కాని ఆయనకిదో దురద. ఎవరైన మాట్లాడుతున్నప్పుడు కావాలని తనని పిలుస్తాడు. తన చేతి కింద ఇంతటి అందగత్తె పని చేస్తున్నదని అవతలవాడికి తెలిసి వాడు ఆశ్చర్యపోవాలని వీడి తాపత్రయం.

"ఊc!" అన్నాడాయన మళ్ళీ – 'వెళ్ళ' మన్నట్టు సూచిస్తూ–

వల్లి ఇవతలికి వచ్చి పడింది. సీటులో కూలబడింది మళ్ళీ. ఎదురుగా పెద్ద అంకెల పుస్తకం. బెర్ముడా ట్రయాంగిల్లాగ, బ్రహ్మజెముడు పొదల్లాగ... నోరు తెరుచుకున్న బ్రహ్మ రాక్షసిలాగ... అది తనను మింగబోతున్నది. కాని తాను దానికి చిక్కబోవడం

సరిగ్గా ఒంటిగంటకు కరెంటు పోయింది. అంతవరకు అంతంత మాత్రం గానైనా తిరుగుతూన్న పాత ఫ్యాను ఇప్పుడు వేగం తగ్గి .... తగ్గి... తర్వాత మరింత తగ్గి... చివరకు 'బర్' మని శబ్దం చేస్తూ ఆగిపోయింది.

ఎదురుగా మరో ఆఫీసునుంచి లత వచ్చింది.

"ఇంకా కూర్చున్నావేం రా? " అన్నది వస్తూనే. "ఏదైనా ఇంత తిని కాఫీ తాగొద్దాం, రా!"

వల్లి లేచింది.

ఇద్దరూ మూడంతస్తులూ దిగి కిందికి వచ్చారు. అక్కడి నుంచి తలెత్తి చూస్తే ఆ బ్రహ్మాండమైన కట్టడం అర్థగోళాకృతిలో పెద్ద ఖాళీ స్థలంలో కట్టబడిన భద్రభవనం. అందులో చిన్నా, పెద్దా ప్రభుత్వ, ప్రభుత్వేతర అనేక ఆఫీసులు – మొత్తం కలిసి వేయిమందికి పైగా చిన్నా చితకా ఉద్యోగులు ...ఉదయం పది గంటలు వేళ మొదలు ఘోరమైన సందడి. ఉన్న ఒక్క లిఫ్టు ముందు భయంకరమైన క్యూ. ఎంతకూ తరగదు. ఎక్కువమంది ఓపికచేసుకుని మెట్లెక్కి పైకి పోతారు. వెళ్ళి తమ తమ సీట్లలో కూలబడి ఆ ఆయాసం తీరేవరకూ హాయిగా కూర్చుండిపోతారు తప్ప, కాగితాలేవీ ముట్టుకోరు.

లత ఏదో మాట్లాడుతున్నది. వల్లి వింటున్నది.

"రాత్రి ఆయనా, నేనూ చాలా పొద్దుపోయేదాకా టీ.వీ.లో సినిమా చూస్తూ కూర్చున్నాం. పన్నెండు దాటింది పడుకునేసరికి!"

వల్లి లోలోపల – 'నేను మా 'ఆయన' కూడా రోజు పొద్దుపోయేవరకూ మేలుకునే ఉంటాము. పన్నెండేమిటి? రోజూ పడుకునేసరికి తెల్లవారుజామున ఏ రెండో రెండున్నరో అవుతూ ఉంటుంది. నాకు నిద్రే ఉండదు. అతను మాత్రం బారెడు పొద్దెక్కేదాకా శవంలా పడి నిద్రపోతాడు." అనుకుంటున్నది.

లత మొగుడు పరమశివన్. ఒక ప్రైవేటు కాలేజీలో పనిచేస్తూ ఉంటాడు. సన్నగా, పొడవుగా చామనచాయలో ముచ్చటగా ఉంటాడు. లతకు కాస్త తలనొప్పిగా ఉంటే చాలు విలవిల లాడిపోతాడు. అతని కాలేజీ పని రోజూ సాయంకాలం నాలుగింటికి అయిపోతుంది. నేరుగా ఇంటికే వచ్చేసి వంట యింట్లో సెటిలైపోయి కాఫీ తయారు చేసి ఫ్లాస్కులో పోసి ఉంచి, రాత్రికి కావలిసిన వస్తువులు గురించి ఆలోచిస్తూ ఉండిపోతాడు. లత వెళ్ళగానే పొగలు కక్కే అద్భుతమైన కాఫీ ఇచ్చి ఎదురుగా ఆహ్లాదకరంగా మాట్లాడుతూ కూర్చుంటాడు. అతను చదువుకున్నదీ, కాలేజీలో బోధిస్తున్నది ఇంగ్లీష్ సాహిత్యం కదా!

వల్లి ఉలిక్కిపడింది.

లత పెద్దగా "నిన్నే. ఏ లోకంలో ఉన్నావు?" అని హెచ్చరించడంతో లోకంలోకి వచ్చింది.

"తినకుండా అలా బొమ్మలా కూర్చున్నావేం?" అంటున్నది లత. ఎదురుగా ప్లేటులో ఇడ్లీలు.

"ఇడ్లీలా?" అన్నది వల్లి.

"అవును. ఇందాక అడిగితే ఊఁ అంటివిగా?"

"సరే".

ఫలహారం ముగించుకుని మళ్ళీ వచ్చారిద్దరూ. వల్లి సీటులో కూలబడింది మళ్ళీ...

♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦

నోరంతా అరుచిగా ఉంది. ఒళ్ళంతా సన్నగా నొప్పులు. తన మొగుడు గుర్తొచ్చాడు. అసలు తను వాణ్ణి మరిచిపోయిందెప్పుడు? ఆ విలన్‌గాడు తన మెళ్ళో పుస్తె కట్టి తనకు మొగుడయ్యాడు. తన శరీరం... తన మనస్సు...తన సంపాదన - అన్నిటిమీదా ఆధిపత్యం సంపాయించాడు, అంతకు ముందు పెళ్ళి చూపుల పేరుతో అయిదుసార్లు అందరి ముందు తలవంచుకుని సంతలో జంతువు లాగున కూర్చుని అడ్డమైనవాళ్ళు అడిగిన ప్రశ్నలకూ అతి వినయంగా సమాధానాలిచ్చి వారిని మెప్పించినా ఫలితం లేకపోయింది. 'ఇక ఈ పిల్లకు అసలు పెళ్ళయ్యేయోగం వున్నట్టు లేదు' అని తండ్రి పుట్టెడు దుఃఖంతో పోయాక వీడొచ్చాడు చివరికి. ఈ సంబంధం తెచ్చిన పెద్దమనిషి మహాగొప్పగా ఇద్దైపోతూ వర్ణించాడు. అంతకుముందు ఇద్దరు బంగారుబొమ్మలాంటి ఆడపిల్లల పాలిట పెద్దపులి అనీ, వారి డబ్బు తప్ప వాడి కింకేమీ లేకపోయిందనీ మాత్రం చెప్పలేదు.

"కట్నం పైసా అయినా అక్కర్లేదుట. పెళ్ళి మాత్రం చేస్తేచాలుట?"అనిచెప్పగా, ఆమె అన్నా వదినా అదే చాలు పదివేలనుకుని సంతోషించి అన్నింటికీ ఒప్పుకున్నారు. అన్న కూడబెట్టిన కాస్త డబ్బు... తన రెండేళ్ళ సంపాదన తగలేశారు ఈ పెళ్ళికి. ఆ తర్వాత తనకు తెలిసివచ్చింది అసలు సంగతి. ఇద్దరు పెళ్ళాలను, వారి సంపాదనలు... ఆస్తిపాస్తులు, భీమామొత్తాలు సహా మింగిన ప్రబుద్ధుడి సంగతి. వీడొక ప్రయివేటు కంపెనీలో రెండు చేతులా సంపాయిస్తూనే ఉంటాడు. దొంగ బిల్లులూ, దొంగ సంతకాలూ... ఇవి సరేసరి! వీడికి కావలిసింది అరలక్షో, లక్షో కట్నం కాదు. వీడికి జీవితాంతం సంపాయించే ఆడది కావాలి. నిరంతరం శారీరక సుఖమూ, నెలనెలా బంగారు గుడ్లు పెట్టె బాతులాగా నిరంతరం సంపాయించి పెట్టే పెళ్ళాం కావాలి. వీడు మిగిలిన మగవాళ్ళ లాగా కాదు, చాలా తెలివిగలవాడు. చక్కగా మంచి ఆరోగ్యం - అదీ అన్ని వీళ్ళూ వసతులున్న ప్రభుత్వోద్యోగం చేస్తున్న ఆడ యంత్రంకావాలి. ఇంట్లో పనిపాట్లు కూడా సణక్కుండా వంచిన నడుం ఎత్తకుండా చేసే దాసి కావాలి. పడగ్గదిలో తన యిష్టం వచ్చినట్టు కదిలే బొమ్మ కావాలి. నిరంతరం ధనవర్షం కురిపించే ధనదేవత కావాలి. ఆ తెలివితేటలు పండిన మేధావి అతను.

ఆ విధంగా తను వాడిపాలపడింది. డబ్బు విషయంలో మహా జాగ్రత్త వాడికి. పైసా మాత్రమే పరమాత్మ స్వరూపం అని భావిస్తాడు. ఆ విషయంలో తన వారని, పైవారని భేదబుద్ధి కించిత్తయినా లేదు. తనవైపువారైన సరే , ఎందరో లేరు - ఒక తమ్ముడు, వాడి పెళ్ళాం , పిల్లలూ - ఎప్పుడైనా పుష్కర కాలానికొకసారి "అయ్యో!అన్నయ్యే!" అని ఎప్పుడయినా చూసిపోదామని వస్తే మొహం మాడ్చుకుంటాడు. వాళ్ళు ప్రేమగా పలకరిస్తే ముక్తసరిగా 'ఊc, ఆ' అంటాడంతే! వాళ్ళు చిన్నబుచ్చుకుని కూడా , 'వదినమ్మ'తో కాసేపు మాట్లాడి వెళ్ళిపోతారు. ఇక తన అన్నా వదినలు వీడి తరహా చూసి, ఎప్పుడో రావడం మానేశారు. అప్పుడప్పుడు ఒక ఉత్తరంముక్క...అంతే!

తాను రోజూ ఉదయమే లేచి సర్వవిధాలైన చాకిరీ చేసి వండిపెట్టి, అన్నీ సర్ది పెట్టి, వాణ్ని సాగినంపి ఉరుకులు పరుగులుగా ఆఫీసుకు వెళ్ళాలి. ఎప్పుడైనా ఓపికలేక సెలవుపెట్టి ఇంట్లో విశ్రాంతి తీసుకుందామంటే ఇంకా ఘోరం. ఆనాడు సెలవు పెట్టి ఇంట్లో ఉండిపోతాడు. ఆ పగలూ రాత్రవుతుంది. ఇక విశ్రాంతి ఎక్కడ?

◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆

వల్లి మళ్ళీ ఆవులించింది.

తలంతా దిమ్ముగా ఉంది.

చేతి సంచిలో వెదికి ఒక టాబ్లెట్ తీసుకుని మింగి గ్లాసెడు నీళ్ళు తాగింది. తర్వాత ముందున్న పుస్తకం మూసి, తాను అంతకుముందు టైపుచేసి సిద్ధంగా వుంచుకున్న కాగితాన్ని ఒక కవరులో ఉంచి పైన ముచ్చటగా ఆఫీసరు పేరు రాసి మరునాడు అందజేయమని సుబ్బరాయుడి చేతికిచ్చింది. వాడు దాన్ని ఈ రాత్రికి ఎట్లాగూ చదవకుండా ఉండలేడు. 'అందులో ఏ ప్రేమలేఖో ఉంటుంది. థ్రిల్ అనుభవించవచ్చని తప్పకుండా అనుకుంటాడు. ఆ కవరు అందుకుంటూ "ఏముందందులో" అని అడిగాడు కూడా. తాను ఏమీ బదులు పలకకుండా ఇవ్వడంతో వాడు మరిన్ని ఊహాగానాలు చేస్తాడు.

మళ్ళీ వచ్చి కూర్చుంది.

ఇలా తన మొగుడి యావ అంతా, మోహం అంతా డబ్బుమీదే కదా! ఇక వాడితో మరో పెద్ద యాతన ఉంది. నిజానికి అదే అన్నిటికన్నా బాధాకరం. వాడంత డబ్బు మనిషి అయినా, పిసినారి అయినా, అప్పనా తనా మనా అనేది లేని వాడయినా తనకేమీ దిగుల్లేదు. వాడి పైశాచిక ప్రవర్తనతోనే అసలు బాధ అంతా. రోజల్లా మాటా, పలుకూ లేకుండా వంటరిగా మూగ జంతువులాగా, మాట్లాడితే ఎక్కడ పెళ్ళానికి లోకువైపోతానో అన్నట్టు కుర్చుంటాడా? ఇక రాత్రయితే... వాడి దుగ్ధ చెప్పతరంకాదు– నెమ్మదీ, సున్నితమూ, నిదానమూ లేదు. ఒట్టి గొడ్డులాగా ప్రవర్తిస్తాడు. బాధపెట్టడం, హింసించడం తప్ప, మరో కళ తెలియదు. ఏవేవో మందు బిళ్ళలు మింగి అనేక రకాలుగా ప్రాణాలు తోడేస్తుంటాడు. అన్నిటికీ మించి పిల్లా జెల్లా అన్న ఆరాటమే లేదు. ముద్దొచ్చే పసిపిల్లలు కనిపిస్తే మామూలుగా ఎవరైనా ముచ్చటగా చూస్తారు. పలకరిస్తారు. దగ్గరికి తీసుకుంటారు. మరీ చిన్న పిల్లలయితే ఎత్తుకోవాలనీ అనుకుంటారు. కానీ ఈ గొడ్డు వెధవకు ఎంత ముద్దొచ్చే పిల్లలను చూసినా చలనమే ఉండదు. పైగా విసుక్కుంటాడు. రెండుసార్లు నానా గొడవచేసి బంగారంలాంటి కడుపులు బలవంతంగా తీయించేశాడు. – దుర్మార్గుడు!

ఇక... ఇప్పుడు... ఇవ్వేళ...

వల్లి లేచింది. నెమ్మదిగా మెట్లుదిగి కిందికి వచ్చింది.

ఇన్నాళ్ళ తన అనుమానం తీరాలి... అది అనుమానం కాకూడదు. నిజమే కావాలి!

◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆

మరో గంటలో ...

వల్లి డాక్టరు వనజమ్మకు నమస్కరించి బయటకు వచ్చింది. సంతోషంతో తూలిపోతూ నడిచింది. ఆటో పిలిచి ఎక్కి "పోనివ్వ" మన్నది. ఆమెకు గర్వంగానూ ఉంది. అమితానందంగానూ ఉంది. ఇన్నాళ్ళు ఒక మగాడికి చాకిరి చేసే దాసిగాను, పరిచారిక గాను డబ్బు సంపాదించిపెట్టే మరబొమ్మగానూ, పడకటింటి వేశ్యగానూ జీవితం గడిచింది. ఇక అలా కాదు. తన జీవితం తనది. తన కోసమే తాను బతుకుతుంది. ఒకే ఒక అందాల పుష్పం పూచినచెట్టులాగా బతుకుతుంది.

ఇంటికి చేరుకోగానే తన అదృష్టం కొద్దీ ఇల్లు గలవారి అబ్బాయి ఎదురుగా వచ్చి తాళం చెవీ, ఒక ఉత్తరం అందించి "అంకుల్ ఇమ్మన్నారు! అన్నాడు.

పెద్ద ఉత్తరమే. తాను అర్జంటుగా ఆఫీసు పనిమీద (అంటే బోలెడు డబ్బు ఇవ్వాల్స్ అయి ఉంటుందందులో) క్యాంప్ వెళ్ళవలసి వచ్చిందనీ, మూడు నాలుగు రోజుల మకాం అనీ అసలు విషయం. మిగిలినవన్నీ బోలెడు జాగ్రత్తలు - పత్రికల్లో గ్రహఫలాలలాగ - రోడ్డుకు ఎడమవైపునే నడవమనీ, పెద్దలతో, అధికారులతో జాగ్రత్తగా, మర్యాదగా వ్యవహరించమనీ, శ్రమానంతరం ఫలితం సంభవమనీ వగైరా...

వగైరా...

వల్లి తలుపు తీసి లోపలికి వెళ్తూనే ఆ ఉత్తరాన్ని ఉండచేసి శక్తికొద్దీ మూలకు విసిరి కొట్టింది. ఫ్యాన్ పెట్టుకుని కాస్సేపు అలా పడుకుంది. తర్వాత వంట చేసుకుని తిని పెందరాళే నిద్రకు పడింది. ఎన్నాళ్ళ తర్వాతనో ఇన్నాళ్ళకు హాయిగా ఒళ్ళు తెలియని కలలు లేని బంగారం లాంటి నిద్ర.

ఉదయమే లేచి ఒళ్ళు విరుచుకుంది. కిటికీలోంచి హాయిగా గాలి వీస్తున్నది. కిటికీ పక్క మందార చెట్టు ఎర్రని పెద్ద పూలు పూచింది. గోడ మీద ఏదో చిన్న పక్షి మధుర మధురంగా రాగాలు తీస్తున్నది.

వల్లి కాసేపు అలాగే పడుకుని తర్వాత లేచి ఎన్నడూ లేనంత ఆనందంగా, రుచిగా కాఫీ పెట్టుకుని తృప్తిగా సేవించింది. అర గంట సేపు స్నానం చేసింది. తర్వాత గుప్పెడు జీడిపప్పు వేసి, ఇంత నెయ్యి పోసుకుని ఉప్మా తయారుచేసుకుని సుష్టుగా ఆరగించింది.

కాస్సేపు పేపరు చూసింది.

తర్వాత" టైమవుతున్నది" అనుకుంటూ, లేచి తన సూట్‌కేసులో కేవలం తనవీ - తనకు సంబంధించినవీ మాత్రం వస్తువులు సర్దుకుంది. రాత్రి బాగా ఆలోచించి అతి క్లుప్తంగానూ, నిశితంగానూ రాసిన ఉత్తరం మడిచి ముందు హాల్లో స్టూలు మీద ఉంచి బరువు ఉంచింది.

తరువాత తలుపులన్నీ జాగ్రత్తగా వేసి ముందు తలుపు తాళం మరింత జాగ్రత్తగా వేసి లాగి చూసింది. ఇల్లు' గల వారి అబ్బాయిని పిలిచి, తాళంచెవి అందజేసి "వారొస్తే ఇవ్వండి!" అని మాత్రం చెప్పి ఇవతలికి వచ్చింది.

నలభై ఐదు నిముషాల తర్వాత వేగంగా వెళ్తున్న రైల్లో ... తనదైన మంజుల భవిష్యత్తు వైపు ...తాను పుష్పించి ఫలించవలసిన దిక్కుకు ... వేగంగా వేగంగా...

◆ ◆◆